

108.

ГАДАТЕЛЪ

Ти втречено се взираш във ръката
И казваш че нече съм дълго живъ
Отпускаш я и гледаш мъчеливъ
Доповилъ смъртно нѣкаква загадка.
"Да не ме вижаш ли - тѣ тука се пресичатъ
И ясно сплитатъ смъртния ти кръстъ.
Куршумъ за нѣкаква незнайна гадна мѣстъ
Изпрати ще те младъ тѣй рано въ гроба.
Предричатъ смъртъ тѣ - твоята прокоба".
А азъ те гледамъ, гледамъ съ страхъ фалшивъ
И милъ ми ставашъ нѣкакси безмѣрно
И ако знамъ че всичко туй е вѣрно
О, колко колко щѣхъ да съмъ настивъ.

4 III - 29 г.
Варна

42

